

**Κυριακή τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. ιε´ 11-32)
20 Φεβρουαρίου 2022**

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου, πού ἀναγινώσκεται σήμερα, χαρακτηρίστηκε ὡς τὸ «εὐαγγέλιο τῶν εὐαγγελίων». Διότι, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι χανόταν ὅλη ἡ ὑπόλοιπη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἦταν ἀρκετὴ καὶ μόνο αὐτὴ ἡ παραβολὴ γιὰ νὰ μᾶς βεβαιώσει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς τῆς ἄπειρης ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας. Θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ περιγράψει τὴν ἱστορία τῆς ἀποστασίας τοῦ κόσμου.

Ἡ ἱστορία τοῦ νεότερου υἱοῦ πού ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ μερίδιό του καὶ ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σπαταλώντας τὴν περιουσία του καὶ «ζῶν ἀσώτως», ἀποτυπώνει μὲ τὸν πλεὸν παραστατικὸ τρόπο τὴν τραγωδία τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ παραδίδεται στὰ ἁμαρτωλὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες του. Ἡ ἴδια ἱστορία ὅμως φανερώνει καὶ τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος περιμένει τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή κάθε ἁμαρτωλοῦ. Περιμένει καὶ τὴ δική μας μετάνοια...

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μείνει ἀσυγκίνητος ὅταν ἀναλογίζεται τὴν πολὺ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἀσώτου. Τότε πού ὁ σπλαγχνικὸς πατέρας εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἄσωτο γιό του νὰ ἐπιστρέφει σὲ ἄθλια κατάσταση κι ἔτρεξε, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν καταφιλοῦσε μὲ στοργή. «Καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν».

Πόσο μᾶς συγκινεῖ αὐτὴ ἡ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα! Τέτοια εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μακροθυμεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ περιμένει τὴν μετάνοιά μας. Μᾶς παρέχει πολλὰ καὶ ποικίλες εὐκαιρίες γιὰ νὰ διορθωθοῦμε. Κι ὅταν δεῖ τὴν διάθεση καὶ μόνον ἐπιστροφῆς, ἀφήνει νὰ συναντήσουμε τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης Του. Μολονότι φέρουμε ἔντονα τοὺς ρύπους καὶ τὴν δυσωδία τῆς ἁμαρτίας, ὁ σπλαγχνικὸς Πατέρας, μᾶς ἀγκαλιάζει καὶ μᾶς καταφιλεῖ. Δέχεται τὴν ἐξομολόγηση καὶ τὴ μετάνοιά μας καὶ θυσιάζει τὸ «μόσχο τὸν σιτευτὸ» γιὰ νὰ μᾶς τὸν προσφέρει στὴν ἱερὴ τράπεζα τῆς Θείας Κοινωνίας. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς μᾶς ἀναγνωρίζει ὡς ἀγαπημένα παιδιά Του καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του. Ἀλήθεια τί ἄλλο ὑπάρχει στὸν κόσμο πού θὰ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μὲ τὸ ἀξεπέραστο μεγαλεῖο αὐτῶν τῶν δωρεῶν τῆς θεϊκῆς ἀγάπης;

Καὶ μόνο τὸ ὄνομα τῆς παραβολῆς «τοῦ Ἀσώτου» ἐστιάζει τὴν προσοχή μας στὸ πρόσωπο τοῦ νεότερου γιοῦ, πού ἔγινε ἄσωτος καθὼς ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι

τοῦ πατέρα.

Ὡστόσο ἀξίζει νὰ προσέξουμε καὶ τὸν ἄλλο γιό. Τὸν πρεσβύτερο τῆς παραβολῆς, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ζοῦσε μέσα στὸ σπίτι, οὐσιαστικὰ ἦταν μακριά.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἐξωτερικὰ φαινόταν ὡς πιστὸς γιὸς τοῦ πατέρα καὶ ἀκριβῆς τηρητῆς τῶν ἐντολῶν του. Ὡστόσο τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του, ἀνέτρεψε τὴν ἐπιφανειακὰ καλὴ του εἰκόνα. Ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ἐπέστρεψε ὁ ἄσωτος ἀδελφός του, ἀντὶ νὰ χαρεῖ, ὀργίστηκε καὶ ἀρνήθηκε νὰ λάβει μέρος στὸ πανηγύρι. Μάλιστα μὲ ἐπιθετικὸ τρόπο ξέσπασε ἐναντίον τοῦ πατέρα. Καὶ ἐνῶ καυχόταν γιὰ τὴν τυφλὴ ὑπακοή στὸν πατέρα «οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον», τὴν ἴδια στιγμή ἀντιστεκόταν μὲ πείσμα ὄχι σὲ ἐντολὴ ἀλλὰ στὴν πατρικὴ παράκληση καὶ προτροπὴ νὰ μοιραστεῖ τὴ κοινὴ χαρὰ στὸ σπίτι.

Ἴσως μᾶς ξαφνιάζει τὸ πρωτοφανὲς ξέσπασμα ἐγωῖσμοῦ, ζηλοτυπίας καὶ φθόνου τοῦ μεγαλύτερου υἱοῦ. Τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι νὰ ζοῦμε κι ἐμεῖς συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα σὰν αὐτόν. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μεγαλώνουμε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα, τὴν Ἐκκλησία. Κι ἐπειδὴ, ἐνδεχομένως, ἀποφεύγουμε σοβαρὲς παρεκτροπὲς καὶ πιστεύουμε ὅτι ἐφαρμόζουμε μὲ ἀκρίβεια τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, εὐκόλα διαχωρίζουμε τὴ θέση μας ἀπὸ κάθε ἄσωτο νομίζοντας ὅτι εἶναι αὐτονόητη ἢ θέση μας στὸν Παράδεισο. Ἔτσι ἐπαναπαυόμαστε καὶ θεωροῦμε περιττὴ τὴν μετάνοια, τὴν ἐξομολόγηση, τὴν προσευχή, τὴ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἔμπρακτη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης μας στοὺς ἀδελφούς.

Ἀδελφοί, ἅς παραδεχθοῦμε ταπεινὰ τὴν ἀμαρτωλότητά μας κι ἅς ἀκολουθήσουμε τὴν ὁδὸ τῆς μετανοίας. Εἴτε μοιάζουμε μὲ τὸ νεότερο, εἴτε μὲ τὸν πρεσβύτερο υἱὸ ἅς γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕτοιμη νὰ μᾶς ὑποδεχθεῖ, ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε πρόθυμοι στὴν προτροπὴ του καὶ ἕτοιμοι νὰ ἀποδεχθοῦμε τὰ δῶρα Του.